

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Pavlou Peltrámovou ve věci žalobkyně: F [redacted] s.r.o. (dříve S [redacted] s.r.o.), se sídlem [redacted], IČO [redacted], zastoupené JUDr. Mgr. Bohdanem Žáčkem, advokátem se sídlem Příbram, Rytířská 16, proti žalovanému: Ing. R [redacted] C [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupenému Mgr. Jiřím Kokešem, advokátem se sídlem Příbram, Na Flusárně 168,

- zaplacení částky 50.000 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

I.

Žaloba, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 50.000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 8.11.2013 do zaplacení, **se zamítá.**

II.

Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 58.946,36 Kč k rukám právního zástupce žalované Mgr. Jiřího Kokeše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 22.5.2015 návrh, kterým požadoval, aby bylo uloženo žalovanému zaplatit žalobci částku celkem 61.230 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 50.000 Kč od 8.11.2013 do zaplacení a ve výši 7,05% ročně z částky 11.230 Kč od 3.6.2013 do zaplacení. Žalobce tvrdil, že žalovaný je jednatelem a jediným společníkem společnosti S [redacted] s.r.o., IČ [redacted], se sídlem [redacted], okres Příbram (dále jen „Společnost“), ohledně níž proběhlo u Krajského soudu v Praze insolvenční řízení vedené pod sp. zn. KSPH 42 INS [redacted]/2013, kdy jedním z věřitelů v tomto insolvenčním řízení byl žalobce s řádně přihlášenou pohledávkou ve výši 11.230 Kč. Dalším

pak byl Okresní soud v Příbrami s pohledávkou ve výši 50.000 Kč a Finanční úřad pro Středočeský kraj s pohledávkou 11.959 Kč. Žalobce zaplatil na návrh insolvenčního soudu za úpadce insolvenční zálohu ve výši 50.000 Kč, avšak konkurs prohlášený na majetek úpadce skončil dne 4.12.2014 (den právní moci usnesení o zrušení konkursu a odměně správce ze dne 18.11.2014), kdy bylo shledáno, že majetek úpadce je nulový a nepostačuje tak ani k zaplacení odměny správce a ani na úhradu přihlášených pohledávek či pohledávek proti konkursní podstatě. Správce byl zproštěn funkce usnesením o zproštění insolvenčního správce z funkce po skončení konkursu ze dne 20.1.2015, které nabylo právní moci dne 11.2.2015. Zaplacená záloha žalobcem dne 8.11.2013 ve výši 50.000 Kč byla celá použita na odměnu správce, nic z ní se tedy nedostalo žalobci zpět. Jeho pohledávka ve výši 11.230 Kč rovněž nebyla v rámci konkursu uhrazena. Tím vznikla žalobci škoda v celkové výši 61.230 Kč, a to v důsledku porušení právní povinnosti žalovaného péče řádného hospodáře. Žalovaný byl, jakožto jednatel, povinen podat ve smyslu ustanovení § 98 zák. č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (InsZ), insolvenční návrh, neboť mu muselo a mělo být při náležité pečlivosti zcela zřejmé za situace, kdy společnost nedisponovala vůbec žádným majetkem, avšak měla více věřitelů se splatnými pohledávkami, že se společnost nachází v úpadku ve smyslu § 3 InsZ. To však žalovaný neučinil a svým jednáním, resp. jeho opomenutím jeho zákonných povinností, způsobil žalobci škodu dle § 99 odst. 1, 2 InsZ ve výši celkem 61.230 Kč. Žalobce vyzval žalovaného kvalifikovanou výzvou ze dne 5.3.2015 k plnění výše uvedené pohledávky. Do dnešního dne však žalovaný ničeho nesplnil.

Žalobce doplnil, že vzhledem k nesplnění povinnosti Společností nahradit náklady řízení ve výši celkem 20.440 Kč dle pravomocného rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 Cm 111/2011, jež se stal vykonatelným dne 5.5.2012, obrátil se žalobce k vymáhání této pohledávky. Na základě usnesení o nařízení exekuce sp. zn. 22 EXE 1126/2012-15 byl pověřen provedením exekuce soudní exekutor Mgr. Jaroslav Homola. V exekuci bylo vymoženo 9.210,28 Kč, neboť dlužník – Společnost, neměla žádný majetek ani cokoliv dalšího k postižení.

Žalovaný se k návrhu žalobce písemně vyjádřil tak, že s žalobou nesouhlasí. Uvedl, že podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení ze strany žalobce shledává jako předčasné, neúčelné a spatřuje v tomto jednání úmysl žalobce poškodit Společnost, neboť se jedná o společnosti podnikající ve stejném oboru a jednání žalobce shledává jako nekalosoutěžní. Žalobci musela být v rámci vymáhání pohledávky prostřednictvím exekučního řízení známa majetková situace Společnosti a podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení bylo ze strany žalobce neopodstatněné, a to zejména i k výši vymáhané pohledávky. Dodal, že žalobce si měl být vědom své povinnosti úhrady 50.000 Kč jako poplatku a jeho jednání je neekonomické, nelogické a nelze je přičítat k tíži žalovaného. Jednání žalobce, pokud podal insolvenční návrh, neodpovídá obecné povinnosti prevence vzniku škody.

Usnesením ze dne 7.6.2016, č.j. 59Cm 1/2016 – 83, soud zastavil se souhlasem žalovaného řízení co do částky 11.230,- Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 7,05% ročně od 3.6.2013 do zaplacení, z důvodů částečného zpětvzetí návrhu žalobcem.

Ve věci bylo nejprve rozhodnuto rozsudkem č.j. 59Cm 1/2016-106 ze dne 16.12.2016, kterým soud žalobu na uložení povinnosti žalovaného zaplatit žalobci částku ve výši 50.000 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky ročně ve výši 8,05 % od 8.11.2013 zamítl a uložil žalobci nahradit žalovanému částku 28.050 Kč. V odůvodnění uvedl, že žaloba není důvodná.

Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že dovedl, že zaplacením zálohy ve výši 50.000,- Kč porušil povinnost předcházet vzniku škod podle § 415 ObčZ. Žalobce přihlásil do insolvenčního řízení pohledávku, kterou nemohl vymoci v exekučním řízení a muselo mu být zřejmé, že dlužník nemá žádný majetek. Mohl také důvodně předpokládat, že bude jako insolvenční navrhovatel vyzván k úhradě zálohy na náklady insolvenčního řízení a toho, že se vystavuje nebezpečí, že mu nebude vrácena. S ohledem na zřejmý nepoměr mezi pohledávkou, kterou přihlásil ve výši 11.230,- Kč, a výší zálohy na náklady insolvenčního řízení při znalosti dlužnickovy majetkových poměrů mohl kdykoliv do okamžiku zjištění dlužnickova úpadku insolvenční návrh vzít zpět. Pokud tak neučinil, svým chováním porušil povinnost předcházet vzniku škody podle citovaného ustanovení a z tohoto důvodu je odpovědnost žalovaného zcela vyloučena. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř.

K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze usnesením č.j. 13 Cmo 3/2017-136 ze dne 8.3.2017 rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 59Cm 1/2016-106 ze dne 16. prosince 2016 zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Odvolací soud se neztotožnil s právním názorem soudu prvního stupně a uvedl, že v projednávané věci žalobce uplatňuje odpovědnost za škodu, již lze posoudit pouze podle zvláštního ustanovení § 99 InsZ a žalobcova argumentace z tohoto ustanovení vyplývá (porušení povinnosti podat včas insolvenční návrh). Zároveň však v průběhu řízení žalobce netvrdil všechny rozhodné skutečnosti pro vznik dlužnickovy odpovědnosti za škodu. Závěr soudu prvního stupně o odpovědnosti žalovaného podle obecných ustanovení, resp. podle § 415 ObčZ odvolací soud nesdílí. Dovožovat z podání insolvenčního návrhu (a zaplacení zálohy) žalobcem přes neúspěšně vedenou exekuci na majetek dlužníka porušení obecné prevenční povinnosti je v přímém rozporu s § 3 odst. 2 písm. c) InsZ, které právě na takové okolnosti staví domněnku platební neschopnosti dlužníka jako jeden ze znaků jeho úpadku. Zaplacená záloha na náklady insolvenčního řízení představuje pohledávku za podstatou, která by nemohla vzniknout, splnil-li by dlužník svou povinnost a včas podal insolvenční návrh. Avšak i v tomto případě by se dlužník mohl zprostit této speciální odpovědnosti podle § 99 odst. 3 InsZ prokázal-li by, že neměl v rozhodné době prostředky na zaplacení uložené zálohy na náklady insolvenčního řízení a insolvenční řízení by bylo proto zastaveno. Dodal, že protože žalobce nebyl poučen ve smyslu § 118a o.s.ř. o tom, že jeho dosavadní tvrzení a důkazy k nim neodpovídají hypotéze ustanovení § 99 InsZ, tj. tvrzení o tom, kdy vznikla dlužníkovi, resp. jeho statutárnímu orgánu povinnost podat insolvenční návrh a že k tomuto okamžiku dlužník měl majetek, z něhož by uhradil zálohu na náklady insolvenčního řízení. Tím, že nebyl žalobce takto poučen, bylo řízení před soudem prvního stupně podle § 213b odst.2 o.s.ř. (potřeba uvést další tvrzení nebo důkazy plyne z odlišného právního názoru odvolacího soudu) zatíženo vadou, jež mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé. Na základě výše uvedeného proto odvolací soud napadený rozsudek podle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. zrušil a věc podle § 221 odst. 1 písm.a) o.s.ř. vrátil k dalšímu řízení soudu prvního stupně, který vázán právním názorem odvolacího soudu, nejdříve žalobce poučí podle § 118a o.s.ř. a poté znovu posoudí odpovědnost dlužníka za vzniklou škodu.

Podle § 98 InsZ dlužník, který je právnickou osobou nebo fyzickou osobou podnikatelem, je povinen podat insolvenční návrh bez zbytečného odkladu poté, co se dozvěděl nebo při náležitě pečlivosti měl dozvědět o svém úpadku. Tuto povinnost má i tehdy, byl-li pravomocně zastaven výkon rozhodnutí prodejem jeho podniku nebo exekuce podle zvláštního právního předpisu proto, že cena majetku náležejícího k podniku

nepřevyšuje výši závazků náležejících k podniku; to neplatí, má-li dlužník ještě jiný podnik (odst. 1). Povinnost podle odstavce 1 mají i zákonní zástupci dlužníka a jeho statutární orgán a likvidátor dlužníka, který je právnickou osobou v likvidaci. Je-li těchto osob více a jsou-li oprávněny jednat jménem dlužníka samostatně, má tuto povinnost každá z nich. Insolvenční návrh podávají jménem dlužníka (odst. 2). Povinnost podat insolvenční návrh podle odstavců 1 a 2 není splněna, bylo-li řízení o insolvenčním návrhu vinou navrhovatele zastaveno nebo byl-li jeho insolvenční návrh odmítnut (odst. 3).

Podle § 99 InsZ osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti (odst. 1). Škoda nebo jiná újma podle odstavce 1 spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel (odst. 2). Osoba uvedená v odstavci 1 se odpovědnosti za škodu nebo jinou újmu podle odstavce 2 zproští, jen prokáže-li že porušení povinností podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní požadovat (odst. 3).

Podle § 168 odst.1 písm. d) InsZ pohledávkou za majetkovou podstatou je i náhrada zálohy na náklady insolvenčního řízení, jestliže ji v souladu s rozhodnutím insolvenčního soudu zaplatila jiná osoba než dlužník.

Soud poučil žalobce ve smyslu ustanovení § 118 a) odst. 1 a 3 o.s.ř. o nutnosti doplnit tvrzení a označit důkazy k prokázání těchto tvrzení odpovídající hypotéze ustanovení § 99 InsZ, tj. tvrzení o tom, kdy vznikla dlužníkovi, resp. jeho statutárnímu orgánu povinnost podat insolvenční návrh a že k tomuto okamžiku dlužník měl majetek, z něhož by uhradil zálohu na náklady insolvenčního řízení. Současně byl žalobce upozorněn na důsledky nesplnění této procesní povinnosti.

K poučení soudu žalobce doplnil svá tvrzení při jednání dne 4.8.2017 tak, že v rámci řízení vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 48 Cm 111/2011 byla úpadci uložena povinnost změnit obchodní firmu a zaplatit náklady řízení. Žalovaný byl jediným společníkem a jednatelem úpadce, svou povinnost nesplnil, nezměnil obchodní firmu a nezaplatil náklady řízení. Žalobci nezbylo, než se bránit exekucí, to bylo někdy v červnu 2012. Něco vymoženo zůstalo, nicméně náklady řízení nebyly vymoženy, takže dluh zůstal, navíc byla udělena úpadci pokuta za nesplnění povinnosti změnit obchodní firmu, takže tímto jednáním se žalovaný dopustil i trestné činnosti. Byly tedy v tento okamžik dvě splatné pohledávky nevymožené, a to náklady řízení a pokuta v rámci exekučního řízení. Nicméně ani v tento okamžik žalovaný nesplnil svou povinnost, nepodal v rozumné době insolvenční návrh, navíc zde přišla přihláška Finančního úřadu o nezaplacenou pohledávku. Žalovanému mělo být zřejmé, že nemá majetek, je povinen tedy podat insolvenční návrh, tuto svou povinnost nesplnil po dlouhou dobu. V červnu 2013 podal žalobce insolvenční návrh, v září 2013 byl žalovaný jakožto jednatel úpadce vyzván k vyjádření. Ten se následně vyjádřil s tím, že uznává pohledávku a je si vědom úpadkové povinnosti. Ani v tento okamžik se však nepřidal k insolvenčnímu řízení, tedy podruhé porušil svoji povinnost a v říjnu 2013 byl vyzván žalobce k zaplacení zálohy na insolvenční řízení, kterou následně zaplatil.

Soud při rozhodnutí ve věci vycházel z toho, že právně relevantní skutečnosti, z nichž má nárok žalobce vycházet, nebyly specifikovány řádně. Soud dospěl k závěru, že žalobce soudu nedoplnil své tvrzení zejména o relevantní skutečnosti vycházející z hypotézy § 99 InsZ, tak jak byl soudem poučen. Soudu ani po doplnění tvrzení žalobce není známo, z jakých právně relevantních skutečností žalobce svůj nárok na zaplacení požadované částky opírá. Soud tedy uzavřel, že žalobce neunesl břemeno tvrzení. Z těchto důvodů ani nepřikročil k provedení žalobcem předložených důkazů, neboť dokazování je prováděno až poté, co účastník poskytne konkrétní tvrzení, která mají být navrženými důkazy prokázána. Žalobce tak neunesl břemeno tvrzení a z tohoto důvodu soudu nezbylo, než žalobu zamítnout v celém rozsahu.

Soud žalovanému, který byl ve věci zcela úspěšný, když částečné zastavení řízení bylo způsobeno jednáním žalobce, přiznal dle §142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů v celkové částce 58.946,36 Kč, představované náklady za právního zastoupení, které sestávají z odměny za zastupování advokátem ve výši 21.480 Kč dle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. za 6 právních úkonů – příprava a převzetí, sepis odporu proti platebnímu příkazu, vyjádření ze dne 25.9.2016, účast u jednání soudu dne 16.5.2016, podání ze dne 20.5.2016 a 1.6.2016 (1 právní úkon po 3.580 Kč z předmětu řízení 61.230 Kč), a ve výši 15.500 Kč dle § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. za 5 právních úkonů – účast u jednání soudu dne 25.7.2016 a 9.12.2016, podání ze dne 9.2.2017, účast u jednání soudu dne 8.3.2017 a 4.8.2017 (1 právní úkon po 3.100 Kč z předmětu řízení 50.000 Kč) a dále ½ odměna za účast na vyhlášení rozsudku dne 16.12.2016 ve výši 1.550 Kč, dále paušální náhrady hotových výdajů advokáta v celkové výši 3.600 Kč za 12 právních úkonů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. Dále soud přiznal cestovné za čtyři cesty z Příbrami do Prahy a zpět (120 km 1 cesta vč. zpáteční) ve výši 2.784 Kč za jízdu osobním automobilem tov. zn. Mercedes Benz, reg. zn. 3SE 0663, s průměrnou spotřebou pohonné hmoty 6,8 l/100 km (v technickém průkazu 3. údaj dle metodiky 1999/100/ES), za ujetí celkem 480 km (ústní jednání dne 16.5.2016, 25.7.2016, 9.12.2016 a 16.12.2016) při nákladech 5,80 Kč/1 km (základní sazba 3.80,- Kč na 1 km a cena paliva 29,50 Kč/1l). Cestovné bylo přiznáno za použití § 157 odst. 4 písm. b), § 158 odst. 3 a 4 zák. č. 262/2006 Sb. a vyhl. č. 385/2015 Sb., v platném znění. Dále soud přiznal cestovné za dvě cesty z Příbrami do Prahy a zpět (120 km 1 cesta vč. zpáteční) ve výši 1.402 Kč za jízdu osobním automobilem tov. zn. Mercedes Benz, reg. zn. 3SE 0663, s průměrnou spotřebou pohonné hmoty 6,8 l/100 km (v technickém průkazu 3. údaj dle metodiky 1999/100/ES), za ujetí celkem 240 km (ústní jednání dne 8.3.2017 a 4.8.2017) při nákladech 5,84 Kč/1 km (základní sazba 3.90,- Kč na 1 km a cena paliva 28,60 Kč/1l). Cestovné bylo přiznáno za použití § 157 odst. 4 písm. b), § 158 odst. 3 a 4 zák. č. 262/2006 Sb. a vyhl. č. 440/2016 Sb., v platném znění. V souladu s § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 adv. tarifu náleží právnímu zástupci náhrada za promeškaný čas ve výši 2.400 Kč (4 půlhodin jedna zpáteční cesta x 6 zpátečních cest a 100,- Kč/půlhodina), když dne 16.5.2016, 25.7.2016, 9.12.2016, 16.12.2016, 8.3.2017 a 4.8.2017 obhájce cestoval ze své kanceláře v Příbrami do Prahy a zpět za úkony prováděnými mimo sídlo nebo bydliště advokáta. Dohromady částka 48.716 Kč, zvýšená o částku 10.230,36 Kč, odpovídající 21% dani z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 151 odst. 2 o.s.ř., neboť advokát prokázal, že je plátcem DPH. V souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. pak soud stanovil lhůtu k plnění v trvání tří dnů od právní moci rozsudku. Ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalobce povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který druhého žalovaného v řízení zastupoval (výrok II.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských č. 5, 150 75 Praha 5.

Nesplní-li povinný dobrovolně svoji povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

V Praze dne 4. srpna 2017

Mgr. Pavla Peltrámová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Kuceková